

Arrest

nr. 293 752 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 februari 2022. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest nr. X van 29 juni 2022, de beslissing van 1 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal neemt op 30 maart 2023 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 31 maart 2023 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en Berber te zijn van etnische origine. U bent geboren in de gemeente Tizi Ouzou in de gelijknamige provincie. U woonde daar bij uw ouders en was sinds uw kindertijd verloofd met uw neef aan vaderskant. In 2013 leerde u via Facebook A.M. (OV. X) kennen en begon u een relatie met hem. Hij vroeg om uw hand maar uw ouders keurden het huwelijk af omdat uw A. Palestijn en Arabier is.

Op 6 augustus 2014 trouwde u met uw man zonder de weet van uw ouders. Enkel uw tante van moederszijde was op de hoogte. U ging na het huwelijk met uw man naar een hotel. Uw neef kwam te weten waar u verbleef en zocht u op. Het personeel van het hotel weigerde uw gegevens aan hem te geven, waarop hij ruzie maakte en tafels kapotsloeg. De eigenaar van het hotel kon u via de nooduitgang buitenlaten zodat u kon weggelopen.

In februari 2015 was u met uw man en zijn zus naar een shoppingcenter gegaan. Toen u naar huis wilde gaan zag u onbekende mannen tegen de wagen van uw man schoppen. Toen hij probeerde tussen te komen probeerden de mannen u in een auto te trekken. Uw schoonzus kwam hierbij ten val en kreeg een miskraam. De mannen vertrokken toen een bewakingsagent te hulp kwam. U diende bij de politie een klacht in tegen onbekenden.

In juni 2015 werd uw man aangevallen in de bakkerij van zijn neef waar hij werkte. Ze probeerden hem in een machine te duwen en hij raakte gewond aan zijn vingers. Zijn neef diende een klacht in bij de politie.

In oktober 2017 werd de bakkerij van de neef van uw man in brand gestoken nadat de tv en frigo gestolen waren. Uw man vond geen ander werk en u kreeg economische problemen.

U verliet het land op 18 december 2017 en reisde via Marokko en Spanje naar België. U kwam hier aan op 22 februari 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 februari 2018.

Op 2 maart 2022 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming u geweigerd omdat u niet aannemelijk maakte dat u bij terugkeer naar Algerije een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie heeft. U maakte evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt. U ging op 31 maart 2022 in beroep en de beslissing van het CGVS werd op 29 juni 2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd omdat de RvV geen kennis had over de grondslag van de erkenning in hoofde van uw echtgenoot terwijl dit van belang is om een mogelijk verband of de implicaties van deze erkenning in te schatten op uw persoonlijke situatie bij terugkeer naar Algerije.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Op 11 augustus 2022 stuurde u foto's van de paspoorten van uw schoonouders en een immatriculatiekaart door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers niet zomaar geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de reactie van uw familie op uw huwelijk, en evenmin aan uw verklaringen over de problemen die u en uw man zouden hebben gehad.

Zo verklaarde u dat uw ouders uw huwelijk afkeurden omdat uw man Palestijn en Arabier is en omdat u reeds beloofd was aan uw neef aan vaderszijde (CGVS 1811733B, p. 6-7). Het is echter niet aannemelijk dat uw ouders uw huwelijk met uw neef zouden blijven uitstellen. U was immers reeds 26 jaar en de verloving lag al vast sinds uw kindertijd. Bovendien was het voor uw ouders erg belangrijk dat u trouwde binnen de familie en de stam. Dat uw ouders ermee toestemden om het aanzoek van uw neef te weigeren is niet aannemelijk (CGVS 1811733B, p. 6-7). Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Verder verklaarde u dat uw door uw huwelijk door uw familie afgekeurd werd en geen contact meer had met uw ouders (CGVS 1811733B, p. 9). Even later verklaarde u echter dat u altijd met uw moeder bleef praten en dat het contact met uw vader ook hersteld is (CGVS 1811733B, p. 6, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw tante aan moederszijde uw getuige was bij het huwelijk (CGVS 1811733B, p. 10). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat u na het huwelijk in uw hotel aangevallen werd door uw neef. Hij eiste uw gegevens van het personeel van het hotel en toen ze dit niet wilden geven brak hij een tafel (CGVS 1811733B, p. 7). Uw man verklaarde echter dat jullie het hotel moesten verlaten toen de eigenaar zei dat er meerdere gewapende mannen naar u op zoek waren (CGVS 1811733, p. 7). Dat u en uw echtgenoot er niet in slaagden coherente verklaringen af te leggen over dit incident doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u werd aangevallen door een groep onbekende mannen op de parking van een winkelcentrum. Ze probeerden u in een auto te trekken (CGVS 1811733B, p. 9). Er moet echter worden opgemerkt dat u niet weet wie deze mannen zijn of wat hun bedoelingen waren (CGVS 1811733B, p. 10). Bovendien verklaarde uw man dat u nooit werd aangevallen (CGVS 1811733, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat hij zei dat u nooit werd aangevallen, maar dat hij bedoelde dat u enkel die ene keer werd aangevallen. U verklaarde dat hij niet genoeg tijd gehad zou hebben om dit uit te leggen (CGVS 1811733B, p. 11). Dit antwoord klaart niet uit waarom uw man op deze vraag niet antwoordde dat u werd aangevallen bij het winkelcentrum. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat uw man in juni 2015 werd aangevallen in de bakkerij door mannen met bivakmutsen (CGVS 1811733B, p. 11). Opnieuw moet worden opgemerkt dat u niet weet wie de aanvallers waren of wat hun bedoelingen waren. In oktober 2017 werd de bakkerij 's nachts in brand gestoken en werden toestellen gestolen (CGVS 1811733B, p. 11). Het is niet aannemelijk dat uw neef u en uw man zou willen raken door de bakkerij van de neef van uw man in brand te steken. U brengt ook geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat hij de dader zou zijn (CGVS 1811733B, p. 9). Bovendien gebeurde dit incident meer dan twee jaar na de vorige incidenten. Dat uw neef zo lang zou wachten om aan te vallen is niet aannemelijk. U kan zelf geen verklaring geven om deze onaannemelijkheid uit te klaren (CGVS 1811733B, p. 11), zodat de geloofwaardigheid van uw verklaring over deze problemen opnieuw in het gedrang komt.

Er moet verder worden opgemerkt dat uw verklaringen over deze incidenten louter blote beweringen betreffen die niet gestaafd worden door enige stukken. Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden dat u documenten zou kunnen neerleggen over deze incidenten. Zo verklaart u dat uw man gewond raakte aan zijn hand en dat hij grotendeels invalide is als gevolg van deze verwonding (CGVS 1811733B, p. 9). In dit geval zouden minstens medische stukken verwacht kunnen worden. Over de brand in de bakkerij verklaart u zelf dat politie kwam om vaststellingen te doen na deze gebeurtenis (CGVS 1811733B, p. 9). Ook in dergelijke situatie mag verwacht worden dat er een verslag wordt opgesteld. Dat u dan toch geen stukken over deze twee incidenten neerlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze incidenten eens te meer.

Er moet worden opgemerkt dat u pas eind december 2018 besliste om het land te verlaten (CGVS 1811733B, p. 5). Dat u nog al die tijd in Algerije bleef wonen terwijl u sinds 2015 incidenten zou meegemaakt hebben, getuigt niet van een actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Toen u gevraagd werd waarom u nog in Algerije bleef wonen,

antwoordde u dat uw man nog werkte en dat er nog steeds problemen waren (CGVS 1811733B, p. 11). U verklaarde dat u het land pas later verliet omdat uw man geen werk meer had en zijn verblijfsvergunning niet meer verlengd werd (CGVS 1811733B, p. 12). Ook deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde uw immatriculatiekaart, uw paspoort en de paspoorten van uw schoonouders neer. Deze kunnen hoogstens de identiteit, herkomst en nationaliteit van u en van uw schoonouders aantonen, wat hier niet betwist wordt.

*Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat in het dossier van uw echtgenoot een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus wordt genomen. Uw echtgenoot heeft meerdere landen van gewoonlijk verblijf. Naast Algerije verbleef hij immers ook in de Gazastrook. Hij is UNWRA-geregistreerd Palestijn en uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat artikel 1D een *lex specialis* is. Uw echtgenoot werd op grond hiervan erkend als vluchteling, bijgevolg werd zijn relaas niet verder onderzocht en vormt het niet de reden voor zijn erkenning. Uit het voorgaande volgt dat het gegeven dat u gehuwd bent met een erkend vluchteling van Palestijnse origine geen impact heeft op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uw echtgenoot werd immers niet erkend omdat hij een gegronde vrees voor vervolging had in Algerije.*

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw huwelijksband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst, dat in jullie gevallen overigens verschillend is, op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat er ten onrechte geen geloof gehecht wordt aan haar verklaringen over de reactie van haar familie op haar huwelijk en aan haar verklaringen over de problemen die zij en haar man hebben gehad. Zij wijst erop dat haar ouders haar huwelijk afkeurden omdat hij Palestijn en Arabier is en omdat zij reeds beloofd was aan haar neef langs vaderszijde. Het is niet omdat zij geen schriftelijke stukken of andere bewijselementen heeft bijgebracht dat haar verklaringen niet aannemelijk zouden zijn. Het CGVS toont volgens haar niet aan waarom het niet aannemelijk is dat zij op 26-jarige leeftijd toch nog steeds verloofd was. Ook haar verklaring, dat zij geen contact meer had met haar ouders nadat haar huwelijk werd afgekeurd, is wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig. Zij legt uit dat initieel het contact verbroken was, maar dat dit nadien hersteld werd. Volgens haar moet de situatie van de tante losgezien worden van die van haar ouders nu haar tante op de hoogte was van het geplande huwelijk en zij ook getuige was. Zij wijst erop dat het perfect aannemelijk is dat haar tante zich distantieerde van de ouderwetse houding van haar ouders. M.b.t. de motivering omtrent de verklaringen aangaande de aanval, wijst zij erop dat een aanval anders begrepen dient te worden dan een ontvoering. Omdat haar echtgenoot en neef met niemand anders problemen hadden, meent zij dat haar neef de enige verantwoordelijke kan zijn voor de twee aanvallen in 2015 en 2017. Zij wijst erop dat zij Algerije verliet op 18 december 2017, zijnde onmiddellijk na het laatste incident.

Vervolgens meent zij dat zij als vrouw in Algerije een minderwaardige positie bekleedt en nog steeds minder rechten heeft dan een man. Zij verwijt de commissaris-generaal dit gegeven volledig miskend te hebben.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus beklemtoont verzoekster dat de situatie onhoudbaar werd nu zij niet de nodige bescherming kon genieten in Algerije ondanks haar problemen. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het CGVS de reële onveiligheidssituatie in Algerije kent, in het bijzonder de zwakke positie van de vrouw die weinig wordt beschermd en nog steeds als minderwaardig wordt beschouwd ook in het kader van de uitoefening van haar rechten. Zij meent dat de actuele huwelijksband met haar echtgenoot aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging temeer nu hij een UNWRA status werd toegekend als Palestijn.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Beoordeling

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan

de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoeksters beschermingsverzoek is in de eerste plaats gesteund op een vrees voor haar neef en diens familieleden wegens haar huwelijk met haar echtgenoot A.M. omdat hij een Palestijn en Arabier is en zij reeds beloofd was aan haar neef. Verzoekster wijst in dit verband op een incident na haar huwelijk in 2014 waarbij haar neef haar en haar echtgenoot is komen opzoeken in hun hotel. Ook wijst zij op een incident in februari 2015 waarbij zij door onbekende mannen in een auto werd getrokken. Daarnaast wijst zij op verschillende incidenten met betrekking tot haar echtgenoot. Verzoekster haalt aan dat haar echtgenoot in juni 2015 werd aangevallen door mannen met bivakmutsen op zijn werkplaats, namelijk in de bakkerij van zijn neef en wijst erop dat in oktober 2017 de bakkerij van de neef van haar echtgenoot in brand werd gestoken en er toestellen gestolen werden.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoekster de vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen daar zij de ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

I) De commissaris-generaal komt tot de volgende vaststellingen om te oordelen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over de reactie van haar familie op haar huwelijk en evenmin aan haar verklaringen over de problemen die zij en haar man zouden hebben gekend:

- i) het is niet aannemelijk dat verzoeksters ouders het huwelijk met haar neef zouden blijven uitstellen nu verzoekster al 26 jaar was en de verloving al vastlag sinds haar kindertijd;
- ii) verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over haar contacten en relatie met haar moeder;
- iii) verzoekster en haar echtgenoot legden geen coherente verklaringen af (a) over het incident, waarbij zij in een hotel werden aangevallen door haar neef; (b) over de aanval door een groep onbekende mannen op de parking van een winkelcentrum;
- iv) verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat haar neef de dader zou zijn van een aanval in juni 2015 in de bakkerij en van een brandstichting. Bovendien is het niet aannemelijk dat haar neef na een eerdere aanval twee jaar zou wachten alvorens opnieuw aan te vallen.
- v) verzoeksters verklaringen over voormelde incidenten betreffen louter blote beweringen die niet gestaafd worden door enige stukken terwijl: (a) verzoekster verklaarde dat haar man gewond geraakte en grotendeels invalide is waardoor er toch minstens medische stukken verwacht kunnen worden en (b) de politie was langsgekomen na het incident in de bakkerij, waardoor er toch minstens een verslag kan worden verwacht;

II) Dat verzoekster pas eind december 2018 besliste om het land te verlaten, zij al die tijd in Algerije bleef wonen en dit terwijl zij sinds 2015 incidenten zou hebben meegemaakt, getuigt niet van een actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

III) De documenten die verzoekster neerlegt, kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen nu de immatriculatiekaart, paspoort en paspoorten van haar schoonouders hoogstens de identiteit, herkomst en nationaliteit van haar en van haar schoonouders kan aantonen, doch voorgaande elementen niet betwist worden.

IV) Verzoeksters echtgenoot werd erkend als vluchteling omdat hij UNRWA geregistreerd Palestijn is en niet omdat hij een gegronde vrees voor vervolging had in Algerije. Het loutere feit dat verzoekster een gezinslid is van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor haar beschermingsverzoek.

4.3.3. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden problemen die zouden zijn ontstaan nadat zij weigerde in het huwelijk te treden met haar neef. Zo is het vooreerst zeer opmerkelijk dat verzoekster

reeds als kind hoorde zeggen dat zij moest trouwen met haar neef (NPO, p. 7) maar zij desalniettemin als 26-jarige nog steeds verloofd was en zij op 26-jarige leeftijd op 6 augustus 2014 (NPO, p. 5) uiteindelijk in het huwelijk kon treden met een man van haar keuze (NPO, p. 9). Dat haar ouders haar zouden verplicht hebben om met haar neef in het huwelijk te treden, valt bovendien moeilijk te rijmen met haar verklaring dat haar vader, als reactie op haar weigering, aangaf dat ze tijd moest krijgen, ze nog jong is, eerst moet studeren en dat hij geen druk op haar wil zetten (NPO, p. 7). Dat er aldus sprake is van enige plicht om te trouwen vindt geen steun in haar overige verklaringen en wordt nog meer onderuit gehaald door het feit dat verzoekster, ook na het behalen van haar diploma in 2009 (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 11), er blijkbaar in slaagde om gedurende een periode van maar liefst 5 jaar, namelijk tot haar huwelijk met haar huidige man, niet met haar neef te huwen. Indien verzoekster werkelijk beloofd werd door haar ouders aan haar neef, is het zeer opmerkelijk dat verzoekster, haar eigen tante zou vragen om getuige te zijn bij haar huwelijk met haar man naar keuze (NPO, p. 7). Waar zij in het verzoekschrift uiteenzet dat haar tante zich distantieerde van de ouderwetse houding van haar ouders, stelt de Raad vast dat verzoekster hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud. Gevraagd wat haar ouders ervan vonden, antwoordde zij slechts dat ze het niet wisten en dat haar tante het na haar huwelijk aan haar moeder heeft verteld en dat het niet gemakkelijk was (NPO, p. 7). Dergelijke gekunstelde *post-factum* uitleg, die duidelijk tot stand is gekomen na reflectie van het lezen van de bestreden beslissing, kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststellingen zoals die blijken uit het administratief dossier. Waar verzoekster betoogt dat ten onrechte geen geloof gehecht werd aan haar gezegden over de reactie van haar familie op haar huwelijk en aan haar verklaringen over de problemen die zij en haar man hebben gehad en zij vervolgens herhaalt dat haar ouders haar huwelijk afkeurden omdat hij Palestijn en Arabier is en omdat zij reeds beloofd was aan haar neef langs vaderszijde, komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag de volgende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten: *“Zo verklaarde u dat uw ouders uw huwelijk afkeurden omdat uw man Palestijn en Arabier is en omdat u reeds beloofd was aan uw neef aan vaderszijde (CGVS 1811733B, p. 6-7). Het is echter niet aannemelijk dat uw ouders uw huwelijk met uw neef zouden blijven uitstellen. U was immers reeds 26 jaar en de verlovingslag al vast sinds uw kindertijd. Bovendien was het voor uw ouders erg belangrijk dat u trouwde binnen de familie en de stam. Dat uw ouders ermee toestemden om het aanzoek van uw neef te weigeren is niet aannemelijk (CGVS 1811733B, p. 6-7). Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.”*

Dat verzoekster daarenboven wisselende verklaringen aflegt omtrent de relatie die zij heeft met haar ouders, nu zij eerst verklaart dat ze na haar huwelijk geen contact meer had met haar ouders om vervolgens te stellen dat ze altijd met haar moeder is blijven praten en het contact met haar vader ook hersteld is (NPO, p. 9) haalt de geloofwaardigheid van de door haar geschetste context, waarbij haar ouders haar zouden dwingen in het huwelijk te treden met haar neef, des te meer onderuit. Door voor te houden dat het perfect mogelijk is dat het contact met haar ouders hersteld werd nadat dit eerder verstoord was, komt zij wederom niet verder dan een *post factum* uitleg die niet meer is dan een blote bewering en niet van die aard is om haar wisselende verklaringen te doen opheffen en de volgende motieven van de commissaris-generaal te weerleggen: *“Verder verklaarde u dat uw door uw huwelijk door uw familie afgekeurd werd en geen contact meer had met uw ouders (CGVS 1811733B, p. 9). Even later verklaarde u echter dat u altijd met uw moeder bleef praten en dat het contact met uw vader ook hersteld is (CGVS 1811733B, p. 6, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw tante aan moederszijde uw getuige was bij het huwelijk (CGVS 1811733B, p. 10). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”*

Daar de door verzoekster geschetste context niet aannemelijk wordt gemaakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen.

4.3.4. Bovendien oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster evenmin geloofwaardige verklaringen aflegt over de incidenten die zij samen met haar man zou hebben meegemaakt nadat zij in het huwelijk waren getreden op 6 augustus 2014. De Raad stelt immers vast wat volgt:

i) Verzoekster en haar echtgenoot leggen geen coherente verklaringen af over het incident waarbij zij in een hotel werden aangevallen door haar neef. Verzoekster verklaart dat haar neef het personeel vroeg of zij in het hotel was en hij hen probeerde om te kopen (NPO, p. 7), terwijl haar echtgenoot verklaart dat zij het hotel moesten verlaten toen de eigenaar zei dat er meerdere gewapende mannen naar haar op zoek waren (AD CGVS, landeninformatie, NPO, p. 7 : *“in de vroege avond kwam hij om te zeggen dat e moesten vertrekken om dat er mensen naar ons aan het zoeken waren, het zag er niet goed uit ze hadden wapens bij en hij hielp ons vertrekken”*). Voorts is het opmerkelijk dat haar echtgenoot, expliciet gevraagd ze ooit

iets tegen verzoekster zelf gedaan hebben, “nee” antwoordde (AD CGVS, landeninformatie, NPO, p. 7), terwijl verzoekster zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij werd aangevallen door een groep onbekende mannen op de parking van een winkelcentrum (NPO, p. 9). Voormelde tegenstrijdigheden plaatsen de geloofwaardigheid van die gebeurtenissen op de helling evenals de door verzoekster geuite vrees hierdoor.

ii) Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat haar neef de dader zou zijn van een aanval in de bakkerij in juni 2015 en van een brandstichting. Dat verzoekster zich louter baseert op vermoedens blijkt uit haar concrete antwoord op de vraag hoe ze weet dat zij het waren, nu zij niet verder komt dan aan te geven dat ze geen andere vijanden heeft (NPO, p. 9). Het uiten van vermoedens is geenszins voldoende om haar concrete vrees aannemelijk te maken en om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

iii) Het is voorts uiterst eigenaardig dat verzoekster geen enkele documenten kan neerleggen terwijl zij nochtans (a) melding maakte van de opgelopen verwondingen in hoofde van haar man ten gevolge waarvan hij voor 75% invalide is geworden, (b) van een klacht die zij hebben ingediend en (c) van het feit dat de politie is komen kijken hoe de bakkerij was afgebrand (NPO, p. 9). Dat verzoekster desondanks voorgaande verklaringen geen enkele medische stukken en evenmin enige documenten van de politie of haar klacht kan voorleggen, komt de geloofwaardigheid van haar relaas verder niet ten goede. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het niet is omdat zij geen bewijsstukken neerlegt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen, dient te worden opgemerkt dat haar verzoek niet louter wordt afgewezen omdat zij geen documenten zou hebben neergelegd, maar tevens omdat zij er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent haar vluchtrelaas, wat zij niet in staat is te ontkrachten.

iv) Verzoeksters gedrag getuigt evenmin van een dringende nood aan internationale bescherming nu zij, ondanks de incidenten zich reeds hebben voorgedaan sedert 2015, pas eind december 2017 de beslissing nam om haar herkomstland te verlaten. Waar zij nog aanvoert in het verzoekschrift dat zij haar herkomstland wel degelijk onmiddellijk verlaten heeft na het laatste incident, werpt zij op voorgaande vaststelling, dat de incidenten zich reeds voordeden in 2015, hoegenaamd geen ander licht.

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen, worden de volgende motieven, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht en die niet op dienstige wijze weerlegd worden door verzoekster, integraal overgenomen: *“Voorts verklaarde u dat u na het huwelijk in uw hotel aangevallen werd door uw neef. Hij eiste uw gegevens van het personeel van het hotel en toen ze dit niet wilden geven brak hij een tafel (CGVS 1811733B, p. 7). Uw man verklaarde echter dat jullie het hotel moesten verlaten toen de eigenaar zei dat er meerdere gewapende mannen naar u op zoek waren (CGVS 1811733, p. 7). Dat u en uw echtgenoot er niet in slaagden coherente verklaringen af te leggen over dit incident doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.*

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u werd aangevallen door een groep onbekende mannen op de parking van een winkelcentrum. Ze probeerden u in een auto te trekken (CGVS 1811733B, p. 9). Er moet echter worden opgemerkt dat u niet weet wie deze mannen zijn of wat hun bedoelingen waren (CGVS 1811733B, p. 10). Bovendien verklaarde uw man dat u nooit werd aangevallen (CGVS 1811733, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat hij zei dat u nooit werd aangevallen, maar dat hij bedoelde dat u enkel die ene keer werd aangevallen. U verklaarde dat hij niet genoeg tijd gehad zou hebben om dit uit te leggen (CGVS 1811733B, p. 11). Dit antwoord klaart niet uit waarom uw man op deze vraag niet antwoordde dat u werd aangevallen bij het winkelcentrum. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat uw man in juni 2015 werd aangevallen in de bakkerij door mannen met bivakmutsen (CGVS 1811733B, p. 11). Opnieuw moet worden opgemerkt dat u niet weet wie de aanvallers waren of wat hun bedoelingen waren. In oktober 2017 werd de bakkerij 's nachts in brand gestoken en werden toestellen gestolen (CGVS 1811733B, p. 11). Het is niet aannemelijk dat uw neef u en uw man zou willen raken door de bakkerij van de neef van uw man in brand te steken. U brengt ook geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat hij de dader zou zijn (CGVS 1811733B, p. 9). Bovendien gebeurde dit incident meer dan twee jaar na de vorige incidenten. Dat uw neef zo lang zou wachten om aan te vallen is niet aannemelijk. U kan zelf geen verklaring geven om deze onaannemelijkheid uit te klaren (CGVS 1811733B, p. 11), zodat de geloofwaardigheid van uw verklaring over deze problemen opnieuw in het gedrang komt.

Er moet verder worden opgemerkt dat uw verklaringen over deze incidenten louter blote beweringen betreffen die niet gestaafd worden door enige stukken. Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden dat u documenten zou kunnen neerleggen over deze incidenten. Zo verklaart u dat uw man gewond raakte aan zijn hand en dat hij grotendeels invalide is als gevolg van deze verwonding (CGVS 1811733B, p. 9). In dit geval zouden minstens medische stukken verwacht kunnen worden. Over de brand in de bakkerij verklaart u zelf dat politie kwam om vaststellingen te doen na deze gebeurtenis (CGVS 1811733B, p. 9).

Ook in dergelijke situatie mag verwacht worden dat er een verslag wordt opgesteld. Dat u dan toch geen stukken over deze twee incidenten neerlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze incidenten eens te meer.

Er moet worden opgemerkt dat u pas eind december 2018 besliste om het land te verlaten (CGVS 1811733B, p. 5). Dat u nog al die tijd in Algerije bleef wonen terwijl u sinds 2015 incidenten zou meegemaakt hebben, getuigt niet van een actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Toen u gevraagd werd waarom u nog in Algerije bleef wonen, antwoordde u dat uw man nog werkte en dat er nog steeds problemen waren (CGVS 1811733B, p. 11). U verklaarde dat u het land pas later verliet omdat uw man geen werk meer had en zijn verblijfsvergunning niet meer verlengd werd (CGVS 1811733B, p. 12). Ook deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.” Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij aldus in gebreke blijft.

4.3.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift erop wijst dat zij als vrouw in Algerije een minderwaardige positie bekleedt, nog steeds minder rechten heeft dan een man en hiermee lijkt aan te voeren dat zij op basis van discriminatie omwille van haar geslacht valt binnen het toepassingsgebied van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, kan zij niet in het gelijk worden gesteld.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekster, tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal op geen enkel moment gewag maakte van het feit dat zij omwille van haar profiel als vrouw vreest bij terugkeer. Evenmin heeft zij gewag gemaakt van problemen die zij in haar hoedanigheid als vrouw heeft gekend.

Vervolgens, in zoverre zij die vrees voor het eerst opwerpt in het verzoekschrift, laat zij na die te concretiseren en voegt zij evenmin enige landeninformatie toe die haar loutere algemene stelling zou kunnen onderbouwen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat zelfs indien er sprake zou zijn van het ontzeggen van bepaalde rechten en discriminerende bejegening, wat – het weze herhaald en benadrukt *in casu* op geen enkele wijze geconcretiseerd wordt – het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het haar toekomt om de vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Het louter aanhalen dat zij tot de sociale groep van vrouwen behoort die minder rechten heeft dan de groep van mannen, volstaat niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien werd reeds *supra* uiteengezet dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgestelde problemen omdat zij in het huwelijk is getreden met een man van haar eigen keuze, wat haar vermeende kwetsbare positie als vrouw eveneens ondermijnt. Bovendien stipt de Raad aan dat verzoekster eerder getuigt van zelfredzaamheid waar zij zelf aangeeft dat ze sterk in haar schoenen stond en ervoor koos om met haar huidige echtgenoot te trouwen (NPO, p. 9), goede contacten heeft met haar ouders (NPO, p. 6) en zij haar diploma middelbaar onderwijs behaalde in 2009 (AD CGVS, verklaring DVZ; 12.06.2018, punt 11).

4.3.6. Waar verzoekster erop wijst dat haar echtgenoot de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat haar huwelijksband voldoende is om zelf ook in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, kan zij evenmin in het gelijk worden gesteld. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissing wordt toegelicht dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeksters echtgenoot niet automatisch volgt dat verzoekster zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een

internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad eraan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat in het dossier van uw echtgenoot een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus wordt genomen. Uw echtgenoot heeft meerdere landen van gewoonlijk verblijf. Naast Algerije verbleef hij immers ook in de Gazastrook. Hij is UNWRA-geregistreerd Palestijn en uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat artikel 1D een lex specialis is. Uw echtgenoot werd op grond hiervan erkend als vluchteling, bijgevolg werd zijn relaas niet verder onderzocht en vormt het niet de reden voor zijn erkenning. Uit het voorgaande volgt dat het gegeven dat u gehuwd bent met een erkend vluchteling van Palestijnse origine geen impact heeft op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uw echtgenoot werd immers niet erkend omdat hij een gegronde vrees voor vervolging had in Algerije.*

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw huwelijksband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst, dat in jullie gevallen overigens verschillend is, op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.” (eigen markering)

In navolging van zijn vernietigingsarrest d.d. 29 juni 2022, wordt de Raad middels de bestreden beslissing in kennis gesteld van de grondslag van de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot. Immers, verzoeksters echtgenoot, die zijn gewoonlijk verblijf heeft in de Gazastrook, werd op basis van zijn UNRWA registratie als Palestijn de vluchtelingenstatus toegekend. De commissaris-generaal licht ook toe dat verzoeksters echtgenoot niet erkend werd omdat hij een gegronde vrees had in Algerije. Verzoekster kan aldus uit de erkenningsbeslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot, geen elementen putten die een invloed hebben op de beoordeling van haar persoonlijke vrees op vervolging en het risico op ernstige schade ten aanzien van haar herkomstland Algerije. Dat verzoekster louter omwille van haar huwelijksband met deze erkende persoon zelf vervolging of ernstige schade riskeert, wordt niet aannemelijk gemaakt en vindt evenmin steun in enige juridische grondslag.

4.3.7. De motieven omtrent de door verzoekster neergelegde documenten worden in hun geheel onbesproken gelaten en, daar zij pertinent en draagkrachtig zijn, overgenomen door de Raad: *“Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde uw immatriculatiekaart, uw paspoort en de paspoorten van uw schoonouders neer. Deze kunnen hoogstens de identiteit, herkomst en nationaliteit van u en van uw schoonouders aantonen, wat hier niet betwist wordt.”*

4.3.8. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, oordeelt de Raad dat er in hoofde van verzoekster geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een risico op vervolging of op ernstige schade.

4.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord in de aanwezigheid van een tolk Arabisch. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO